

HỒI 62

Hôn Quân Mạt Lộ

Ngu Thế Cơ cản bọn Độc Cô Thịnh lại trước cửa Dưỡng Sinh Điện, tấm cung của Dương Quảng. Chỉ thấy y cười gượng nói: "Hiện giờ không thể yết kiến được, thánh thượng đã ngủ rồi".

Phỉ Uẩn lo lắng nói: "Tình thế khẩn cấp, có thể nhờ Chu Quý Nhi phu nhân nghĩ cách đánh thức thánh thượng hay không?".

Ngu Thế Cơ lắc đầu than: "Ta sớm đã nói với Quý Nhi phu nhân rồi, người nói cả đêm qua thánh thượng không ngủ, vừa rồi mới lên long sàng nghỉ ngơi, thử hỏi ai dám làm phiền ngài chứ?".

Độc Cô Thịnh cũng luống cuống tay chân nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?".

Khấu Trọng nháy mắt với Từ Tử Lăng một cái, bình tĩnh nói: "Ngu đại nhân thử tìm cách hỏi Quý Nhi phu nhân xem tại sao cả đêm qua thánh thượng không ngủ?".

Ngu Thế Cơ hội ý với bọn Độc Cô Thịnh rồi lại quay vào trong điện. Độc Cô Thịnh ngại ngùng nói: "Xem ra lại phải phiền hai vị tiểu huynh đệ chờ đợi một phen vậy!".

Từ Tử Lăng nói: "Đừng có đem chúng ta giam lỏng như lần trước là được".

Phỉ Uẩn đang có chuyện cầu đến hai gã, vội vàng nói: "Đương nhiên không làm vậy nữa, chỉ cần hai vị huynh đệ không ra khỏi cửa cung, còn muốn đi đâu hay làm gì đều được cả".

Độc Cô Thịnh vẫn chưa yên tâm, gọi một thủ hạ tuổi còn tương đối trẻ đến, giới thiệu với hai gã: "Đây là đường điệt của lão phu, Độc Cô Hùng, để hãnh dẫn hai người đi tham quan một vòng".

Từ Tử Lăng sực nhớ ra một chuyện: "Chúng ta có một vị bằng hữu làm trù sư trong cung, không biết có thể nể mặt mà để y về quê đoàn tụ với người nhà hay không?".

Lòng Phỉ Uẩn sớm đã bay đi đâu đâu, nghe gã nói vậy lập tức gật đầu đáp ứng: "Chỉ là chuyện nhỏ, tiểu Hùng có thể an bài giúp hai người".

Nói đoạn liền cùng Độc Cô Thịnh vội vã bỏ đi. Độc Cô Hùng chỉ lớn hơn hai gã chừng vài ba tuổi, dáng vẻ bất tục, hai mắt sáng ngời. Chỉ nghe y nói: "Có phải đến trù phòng trước hay không? Có Ngu đại nhân tiếp ứng thì không có chuyện gì xảy ra đâu".

Khấu Trọng nói: "Vây phiền Độc Cô huynh dẫn lộ!".

Độc Cô Hùng dẫn đường đi trước, dọc đường khi gặp đám cung nga tùy nữ, không ai là không nhìn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chằm chằm. Độc Cô Hùng ngượng mồm cười cười nói: "Xem ra Khấu đại ca và Từ đại ca rất được các cô nương hoan nghênh đấy!".

Khấu Trọng thâm đắc ý, mỉm cười nói: "Độc cô huynh làm thân vệ cho thánh thượng được bao lâu rồi?".

Độc Cô Hùng đáp: "Chưa được hai tháng".

Hai gã Khấu, Từ lập tức giật mình sợ hãi, nghĩ đến chuyện Độc Cô phiệt vì lật đổ Vũ Văn phiệt mà đã xuất động hết các cao thủ đến Giang Đô, nói không chừng sau khi tiêu trừ thế lực của Vũ Văn phiệt, mục tiêu tiếp theo sẽ chính là Dương Quảng.

Độc Cô Hùng chào hỏi với một toán binh lính đi tuần tra rồi thấp giọng hỏi: "Nghe nói hai vị đã từng đả bại Vũ Văn Vô Định, chuyện này có phải là thật không?".

Khấu Trọng trong lòng thầm nhủ, chẳng những Vũ Văn Vô Định bị chúng ta đánh cho toi bời hoa lá mà ngay cả Độc Cô Bá của Độc Cô phiệt nhà người cũng bị tiểu Lăng đánh cho ôm thương tích bỏ chạy vậy mà tên tiểu tử người còn dám hoài nghi nữa hay sao? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng gã vẫn đáp: "Chỉ là tin đồn! Chỉ là tin đồn! Sự thực là hai huynh đệ chúng tôi chỉ may mắn thoát thân mà thôi". Độc Cô Hùng nói: "Như vậy đã là tài giỏi lắm rồi!".

Từ Tử Lăng hiếm khi thấy Khấu Trọng khiêm tốn như vậy, thầm nhủ tên tiểu tử này đã trưởng thành không ít. Đi qua ngự hoa viên ở phía đông nam hậu cung, mùi nấu nướng bốc lên thơm nức mũi. Độc Cô Hùng nói: "Hai vị hãy đợi giây lát, đợi tiểu đệ gọi Lư công công quản lý trù sự đến, để hai vị đích thân hỏi y. Chỉ cần y biết hai vị là người của Ngu đại nhân, tất sẽ tận lực giúp đỡ".

Độc Cô Hùng đi khỏi, Khấu Trọng mới nói: "Trần Lão Mưu đã nói qua, tất cả hoàng cung đều có mật đạo dưới đất, tốt nhất chúng ta nên nghĩ cách tìm ra đường vào mật đạo đó, đến lúc xảy ra chuyện có muốn bỏ trốn cũng nhanh hơn".

Từ Tử Lăng nhớ lại cảnh tượng đáng sợ khi Lý Mật tấn công vào phủ đại long đầu, ưu tư nói: "Tìm thế nào đây?".

Khấu Trọng suy nghĩ giây lát rồi đáp: "Người có còn nhớ không? Trần Lão Mưu đã từng nói địa đạo nào cũng có lỗ thông khí, các lỗ thông khí trong nhà thì dễ che đậy, khó phát hiện nhưng ở vùng đất trống hay ngoài vườn thì rất dễ phát giác. Hà! Địa đạo đương nhiên được xây cho Dương Quảng dùng, vì vậy chúng ta chỉ cần đến chỗ hoa viên lúc này tìm kiếm, nhất định có thể tìm được dấu vết gì đó".

Từ Tử Lăng gượng cười nói: "Suy đoán của người ta rất đồng ý, vô cùng đồng ý, có điều nếu Tiêu phi đã có khả năng là nội gian, nói không chừng Vũ Văn Hóa Cập cũng sớm biết bí mật địa đạo này từ lâu rồi, nếu chúng ta chạy vào đó, chỉ cần Vũ Văn Hóa Cập hun khói vào cửa địa đạo là đã đủ khiến chúng ta ngạt chết rồi".

Khấu Trọng vỗ vỗ trán, đảo mắt nhìn cảnh tượng hùng vĩ xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Người nói đúng, phi thiên thì chúng ta không có bản lĩnh, độn địa thì lại rất có khả năng là con đường chết, duy chỉ có giống như lần trước, tìm một chỗ nào đó trốn bà nó tám mươi ngày là còn an toàn hơn một chút. Nơi này rộng hơn phủ đại long đầu cả trăm lần, muốn ẩn trốn cũng dễ dàng hơn nhiều, có điều cần phải đề phòng Vũ Văn Hóa Cốt sẽ phóng hỏa đốt cung để tiết hận".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Trời có sập xuống chúng ta cũng có thể lấy làm chặn đấp mà. Đợi đến lúc binh hoảng mã loạn, Vũ Văn Hóa Cốt nhất định sẽ đi tìm Dương Quảng trước, chúng ta thừa cơ hội đó xông ra khỏi vòng vây. Người đừng quên giờ đây chúng ta đều đã là cao thủ".

Khấu Trọng ôm bụng cười nói: "Hà... sớm chút nữa thì ta quên mất rồi!".

Trên khoé miệng Từ Tử Lăng thoáng hiện lên một nụ cười, những ký ức của ngày xưa phảng phất như được tái hiện lên trước mắt gã. Lúc ấy trong lòng hai gã hoàn toàn không có những tương tranh giang hồ, không có thủ đoạn đối phó, có thể chỉ vì một chuyện rất nhỏ mà cãi nhau mấy ngày liền, nhưng cũng có thể ôm bụng cười lăn cười bò mà chẳng vì một lý do gì cả. Khấu Trọng chợt thấp giọng nói: "Đến rồi!".

Từ Tử Lăng sớm đã nghe thấy tiếng chân. Bộ pháp của Độc Cô Hùng trầm ổn đều đặn, võ công nền tảng chắc chắn, dường như là đi theo đường cương mãnh trầm hùng. Bước chân của Lưu công công lại phập phù ẻo lả, chân trái dài hơn chân phải một chút, vì thế nên một nặng một nhẹ, trọng tâm không ổn. Nghĩ tới đây, cả Từ Tử Lăng cũng cảm thấy kỳ lạ, không

hiếu tại sao bản thân lại có thể suy đoán ra nhiều thứ như thế chỉ dựa vào bước chân của người ta, nếu như công lực tăng tiến thêm chút nữa, nói không chừng gã còn có thể biết được nhiều hơn nữa. Người có thể ngụy trang bằng nhiều cách, nhưng tiếng bước chân thì luôn luôn làm lộ ra hư thực chân tướng. Khấu Trọng từ xa đã thi lễ nói: "Lư công công như ý cát tường, tiểu tử Khấu Trọng, Từ Tử Lăng xin được thỉnh an!".

Lư công công là một kẻ đầu rấn mắt chuột, trông gian xảo phi thường. Chỉ thấy y cười the thé nói: "Mọi người đều là người nhà, không cần khách khí. Hai vị có gì xin cứ phân phó!".

Từ Tử Lăng vừa nhìn thấy y đã cảm thấy buồn nôn, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ thân thiết, cung kính nói: "Làm sao dám phân phó công công chứ, chỉ muốn hỏi thăm ngài về một người tên là Phùng Cường mà thôi".

Khấu Trọng thấy Lư công công có vẻ không nhớ Phùng Cường là ai liền chen miệng vào nói: "Là một hán tử lùn béo, chừng hơn bốn mươi tuổi, trước đây bán bánh bao ở thành Tây, rất có tiếng".

Lư công công thở dài nói: "Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi. Y có một tiểu thiếp rất xinh đẹp nữa! Ôi! Đáng tiếc là đã chết rồi!".

Hai gã thất thanh thốt: "Cái gì?".

Lư công công ra vẻ khó xử nói: "Tên họ Phùng này là một con bò ngốc, thường ngày hay tranh chấp với những người khác trong trù phòng nên đã bị người ta hãm hại, nhét vào trong bánh bao của y cái xương cá dài hai phân, hại ta suýt chút nữa cũng bị ăn mấy chục gậy. Chuyện này đã liên lụy đến hơn ba trăm người bị chém đầu, có thể cả kẻ hãm hại y cũng nằm trong số đó nữa. Hà! Thật đúng là vô cùng hoang đường!".

Gương mặt tuần tú của Từ Tử Lăng trở nên trắng bệch. Khấu Trọng vội hỏi: "Còn tiểu thiếp của y?".

Lư công công ra vẻ đã nhìn thấu nhân tình thế thái nói: "Thánh thượng giết người có lần nào mà không giết cả nhà người ta đâu. Ô! Không! Hình như ta có nghe nói tiểu thiếp xinh đẹp kia của Phùng Cường đã được người ta nhìn trúng nên đã thoát được đại nạn. Nhưng sự tình thế nào thì không được rõ lắm".

Độc Cô Hùng nói: "Liệu có ai biết rõ chuyện này không?".

Lư công công cười the thé: "Đương nhiên là kẻ phụ trách xử trảm hôm đó, Đậu Hiền".

Ba người quay mặt nhìn nhau. Đậu Hiền đã là đào tướng, làm sao có thể tìm y hỏi chứ?

oOo

Giờ Ngọ hôm ấy, Ngũ Thế Cơ mới phái người thông tri hai gã đi gặp Dương Quảng. Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng đi chậm lại, thấp giọng nói: "Tên hôn quân này lúc không vui hay cao hứng lên đều truyền dụ sát nhân, lát nữa nếu như có chuyện, chúng ta sẽ chia nhau đào tẩu, sau đó gặp nhau ở toà phật tháp phía Đông Nam, lúc cần thiết sẽ nhảy từ đỉnh tháp xuống, từ đó có thể hạ thân xuống hào nước vây quanh, sau đó chạy trốn dưới đáy nước".

Từ Tử Lăng động dung nói: "Đây đích thực là thượng thượng chi sách, tên tiểu tử nhà ngươi đã trưởng thành lên không ít rồi đó!".

Khấu Trọng đắc ý cười hì hì: "Chúng ta cũng có chút may mắn, bị tên khốn Lý Tử Thông đó đánh cho bị thương nhẹ, không cần phải trị thương cho Hương tiểu tử nữa, nên hiện giờ mới có thứ để khống chế tên tiểu tử đó, bằng không ta làm sao yên tâm để hắn mang Tố tử đi chứ".

Từ Tử Lăng thuận miệng hỏi: "Người có hồi Văn Ngọc Chân đã đi đâu không?".

Khấu Trọng hạ giọng nói: "Theo ta đoán thì tại vì Độc Cô Sách cũng có ở đây nên nàng ta mới đi hẹn hò với y nên sáng sớm nay không kịp quay lại. Đương nhiên! Nàng ta tuyệt đối không nghĩ rằng chúng ta có thể rời khỏi Lâm Giang Cung!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Vậy mà người vẫn vui vẻ như vậy sao?".

Khấu Trọng lờm gã một cái, lâu bầu nói: "Ta có phải muốn lấy nàng ta đâu, có gì mà không vui chứ? Thậm chí là ta không hề quan tâm đến chuyện đó nữa! Hà!".

Độc Cô Hùng ho khan một tiếng, quay đầu lại nhắc nhở: "Thánh thượng không thích người ta xâm xì to nhỏ, hai vị...".

Khấu Trọng cố ý ra vẻ giật mình: "Đương nhiên rồi! Ngoại trừ long thanh của thánh thượng ra, hà!".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Chuyện chính quan trọng hơn!".

Tẩm cung đã hiện ra trong tầm mắt, Phỉ Uẩn đang đứng trước cửa điện, vẫy tay ra hiệu gọi bọn gã chạy nhanh tới. Cả ba vội đề khí khinh thân, tung mình lao vút tới như sao băng. Phỉ Uẩn thần sắc nghiêm trọng nói: "Hai người đoán chẳng sai, Quý Nhi phu nhân nói, đêm qua thánh thượng bị Tiều phi đeo bám chơi đùa, nên hưng phấn đến độ cả đêm không ngủ. Bây giờ ta mới nhớ lại, hôm qua lúc ta đem chuyện cuốn sổ bẩm tấu lên thánh thượng, ả tiện

nhân đó đã cố ý khiêu khích thánh thượng hôn miệng, khiến người không thể nghe thấy ta nói gì".

Khấu Trọng nói: "Xem ra đêm nay Vũ Văn Hóa Cốt sẽ phát động".

Từ Tử Lăng cũng hỏi: "Đã tìm thấy quân đội của Tư Mã Đức Kham chưa? Có phải ở gần đây không?".

Phỉ Uẩn lắc đầu đáp: "Sau khi ra khỏi thành thì không thấy đội quân của y đâu nữa, thật khiến người ta phải lo lắng! Ôi! Ta lại phải bận bịu việc tìm nữ nhân, đâu có thời gian rảnh rỗi lo việc khác nữa chứ?".

Từ Tử Lăng biến sắc nói: "Thứ việc thương thiên hại lý đó cũng có thể làm sao?".

Phỉ Uẩn vốn định phát tác, nhưng đành phải cố nén cơn giận xuống, cười gượng nói: "Ta chỉ vào đại lao tìm một số nữ phạm nhân, chuẩn bị trước để khi thánh thượng cao hứng hỏi tới thì có cái mà ăn nói thôi mà. Nếu không làm vậy thì cái đầu này của bản quan sớm đã rời khỏi thân thể từ lâu rồi".

Khấu Trọng hồi hận nói: "Trí nhớ của thánh thượng không được tốt lắm, nói không chừng đã quên chuyện này từ lâu rồi".

Phỉ Uẩn gật đầu đồng ý với gã: "Đích thực ra ngài rất hay quên, nhưng ta sợ rằng khi thánh thượng nhìn thấy hai người, sẽ lại nhớ đến chuyện đó mà hỏi tới thì hỏng bét!".

Từ Tử Lăng nói: "Sao còn không vào đi? Thời gian đâu còn nữa?".

Phỉ Uẩn ra vẻ ngại ngùng nói: "Thánh thượng và các quý phi đã đến Trường Sinh Trì mục dục, vừa tắm vừa ăn uống chơi đùa, ít nhất cũng phải một canh giờ nữa mới xong, có vào cũng chỉ đợi mà thôi. Được rồi! Hai người hãy đi theo bản quan!".

Hai gã Khấu, Từ thấy thái độ của Phỉ Uẩn thân thiết hơn rất nhiều, tuy biết chỉ là giả bộ nhưng trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu, cất bước đi theo y vào trong đại đường của tắm cung. Hai gã mới lần đầu tiên nhìn thấy một căn đại sảnh hoa lệ nhường này. Dưới đất là thảm dày mềm như nhung, các đồ bày biện đều được khảm cừu vô cùng kỹ lưỡng, trên tường treo đủ thứ đồ trang sức và danh họa, tất cả đều là trân phẩm trị giá liền thành. Khấu Trọng thấp giọng nói vào tai Từ Tử Lăng: "Nhất định là đêm từ Quan Trung Lạc Dương tới đây".

Độc Cô Hùng nghe thấy y nói, gật đầu mỉm cười: "Khấu đại ca đoán đúng rồi đó!".

Đại sảnh không một bóng người, ánh dương quang từ phía Tây chiếu qua khung cửa sổ, khung cảnh an lành và yên tĩnh vô cùng. Phía nam gian đại sảnh là một chiếc ngọa kỷ điều

rồng khảm phượng dát vàng dát ngọc, tự nhiên chính là long tọa của Dương Quảng. Độc Cô Hùng cáo tội thoát lui ra ngoài, trong sảnh chỉ còn lại ba người khổ sở chờ đợi. Phỉ Uẩn đứng ngồi không yên suốt cả canh giờ, khi mặt trời bắt đầu xuống núi mới thấy Ngu Thế Cơ vội vàng vàng chạy tới, vui mừng nói: "Được rồi! Thánh thượng đã mặc long bào! Quý Nhi phu nhân đã thuyết phục thánh thượng tiếp kiến chúng ta rồi!".

Ba người bọn Khấu Trọng vừa đứng lên lại chán nản ngồi xuống. Các cung nga đi vào đốt lên mấy chục ngọn cung đăng ở khắp trong đại sảnh, đồng thời đóng các cửa sổ, đốt lò lửa ở bốn góc. Lúc này, đội ngũ của Dương Quảng mới đi tới. Mười mấy tên cung nga thái giám bận bịu một hồi, rồi cung kính đứng thành hai hàng thị hầu. Tiếp đó là Độc Cô Thịnh dẫn theo một đội cận vệ đi vào, đứng chắn hết các cửa ra vào, sau khi an bài ổn thỏa, y mới nói với bốn người: "Tiêu phu nhân chắc chắn có vấn đề, vừa rồi còn lôi kéo thánh thượng đi Lâm Giang cung xem mặt trời lặn nữa, hừ!".

Phỉ Uẩn thấp giọng nói: "Thánh thượng đến rồi!".

Tiếng trống từ xa xa truyền lại, dưới sự dẫn lộ của đám thái giám, Dương Quảng và hơn trăm phi tần đi tới. Y và Tiêu phi, Chu phi ngồi trên ghế mềm do lục sĩ khênh.

Chúng nhân vội quỳ phục xuống cung nghênh thánh giá của hôn quân. Sau khi Dương Quảng ngả lưng lên long tọa, chúng cung nga phi tần cũng lần lượt ngồi xung quanh y. Lúc này chúng nhân mới tung hô vạn tuế. Dương Quảng chẳng thèm để mắt tới hai gã Khấu, Từ, thở dài một tiếng nói: "Trẫm biết bên ngoài có rất nhiều kẻ muốn tranh đoạt hoàng vị này của trẫm, ôi! Cùng lắm là giống như Trần hậu chủ vậy, mất nước rồi thì làm Trường Lạc Công, tiếp tục uống rượu hưởng lạc".

Chúng nhân không ai là không ngạc nhiên thất sắc, không hiểu tại sao bỗng nhiên y lại nói vậy. Tiêu phi ngồi bên phải của Dương Quảng bật cười khanh khách nói: "Thánh thượng thật biết nói đùa, có người cứ thích khoa trương cái đám ô hợp đó lên, thánh thượng chớ nên tin vào những lời xàm ngôn!".

Độc Cô Thịnh thấp giọng nói: "Vừa rồi Nguyên Thiện phụng lệnh Việt Vương Động tới báo cáo, nói Lý Mật đã suất lĩnh trăm vạn quân kéo tới gần Đông Đô, đã chiếm được Lạc Dương Thương, cầu mong thánh thượng mau chóng trở về, bằng không Đông Đô sẽ thất thủ mất".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giờ mới bừng tỉnh. Chẳng ngờ Ngu Thế Cơ đặc ý nói: "Cũng may bản quan phản ứng khẩn cấp, nói nếu thế giặc thật sự lớn như vậy thì Nguyên Thiện

sớm đã bị chúng giết trên đường rồi, làm sao có thể đến được Giang Đô chứ? Vì vậy đã thay thánh thượng đổi tên đó đi rồi!".

Hai gã nghe mà chỉ biết lắc đầu thở dài, thật đúng là chỉ có loại hoàng đế như vậy mới xuất hiện loại gian thần như thế, nếu không phải Dương Quảng không chịu đối mặt với hiện thực thì làm sao có thể tin loại người nói dối không chớp mắt như Ngu Thế Cơ được. Chỉ nghe thanh âm của Dương Quảng vang lên: "Tình hình đạo tặc bên ngoài thế nào, Phỉ Uẩn nhân hãy báo cáo tường tận cho trẫm nghe!".

Phỉ Uẩn không hoảng không loạn, chậm rãi khom người nói: "Thánh thượng minh giám, đạo tặc càng ngày càng ít!".

Dương Quảng ngồi thẳng người dậy, chau mày nói: "Đã giảm đi bao nhiêu?".

Phỉ Uẩn thuận miệng đáp bừa: "Chỉ còn lại một phần mười trước đây!".

Dương Quảng thở hắt ra một hơi, lại như vừa nghĩ ra chuyện gì đó, hỏi: "Nguyên Thiện nói Đường Quốc Công Lý Uyên tạo phản ở Thái Nguyên, có chuyện này hay không?".

Phỉ Uẩn giật mình đánh thót, quỳ thụp xuống đất nói: "Hiện nay những kẻ bên ngoài thường xuyên bịa đặt truyền ngôn, chuyện này để vì thần tra xét rõ ràng rồi mới bẩm cáo lên thánh thượng!".

Chỉ nghe một tiếng hừ lạnh từ bên ngoài truyền vào, tiếp đó có người quát lớn: "Toàn là bịa đặt!".

Chúng nhân đều giật mình, đưa mắt nhìn về phía tiếng nói phát ra, không ngờ thấy Vũ Văn Hóa Cập mặc võ phục bước vào, bên cạnh còn có một trung niên nam tử cao to anh tuấn. Trong mắt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức lộ ra sự thù hận sâu sắc, trong lòng thầm than không hay. Bọn ba người Độc Cô Thịnh, Phỉ Uẩn và Ngu Thế Cơ thì lập tức biến sắc, bọn họ đã sớm đã bố trí, nếu bất cứ người nào bên phía Vũ Văn Hóa Cập nhập cung đều phải có sự cho phép của Độc Cô Thịnh mới được, vậy mà hiện giờ Vũ Văn Hóa Cập vào tới tận đây bọn họ mới biết, tình thế bất lợi thế nào, thiết tưởng không cần nghĩ cũng đoán ra được. Tên cấm vệ quân đứng ngoài cửa giờ mới cao giọng xướng: "Tả đô vệ tướng quân cùng thiếu giám xin được yết kiến thánh thượng".

Hai người mới vào không thèm nhìn đến bọn Khấu Trọng, Phỉ Uẩn, ung dung đi vào giữa điện, sau khi hành lễ khấu đầu thì đứng lên, bước về phía đối diện với bọn Khấu Trọng rồi dừng lại. Độc Cô Thịnh dịch thân đến trước long sàng của Dương Quảng, còn đám cận vệ bên cạnh và phía sau long tòa cũng trở nên khẩn trương lo lắng. Dương Quảng vẫn như

không hề cảm thấy tình thế đã tới mức kiểm bát cung giương, ngạc nhiên hỏi: "Vũ Văn tướng quân tại sao lại nói Phỉ khanh gia bịa đặt thế?".

Phỉ Uẩn quỳ xuống khóc ròng: "Thánh thượng, xin người hãy làm chủ cho vi thần! Vi thần trước nay chỉ một dạ trung thành với thánh thượng, nếu có một nửa lời dối trá, vi thần sẽ chết không toàn thây, thi thể phơi bày nơi hoang dã!".

Khoé miệng Vũ Văn Hóa Cập lộ một nụ cười khinh miệt, ánh mắt lần đầu tiên nhìn về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, sát khí phủ mờ gương mặt gân guốc, nhạt giọng nói: "Trước đây Đỗ Phục Uy ở Sơn Đông Trường Bạch, hiện giờ hẳn đã tới Lịch Dương, Lý Mật trước đây chỉ có vùng Ngõa Cương, bây giờ đã lấy được Huỳnh Dương, cắt đoạn Lạc Khẩu. Lý Tử Thông trước đây chẳng là cái thứ gì, bây giờ đã tụ quân ở phía Bắc Giang Đô, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công xuống phía Nam. Thánh thượng hoàn toàn không biết đến những chuyện này chính là vì có lũ gian thần các người ở bên cạnh, bốn phương báo loạn các người đều ếm nhèm tấu chương, tặc nhân nhiều thì lại nói là càng ngày càng ít, thánh thượng nghe lời xàm tấu của các người, tưởng rằng địch ít nên phát binh không nhiều, chẳng những không diệt trừ được tặc đảng mà còn khiến thanh thế của chúng ngày một lớn mạnh, thậm chí cả chuyện Đường Quốc Công Lý Uyên tạo phản cả thiên hạ ai ai cũng biết vậy mà các người cũng dám giấu diếm thánh thượng nữa".

Ngu Thế Cơ cũng phủ phục người xuống đất, khóc ròng lên nói: "Thánh thượng chớ nên tin lời bịa đặt, chính hấn mới là kẻ tạo phản!".

Dương Quảng hiển nhiên đã rối loạn, vội vàng nói: "Hai vị khanh gia hãy bình thân, trăm tuyện đối không để các người phải chịu oan khuất đâu".

Vũ Văn Hóa Cập và Vũ Văn Trí Cập cùng cười khẩy khinh bỉ, hai gã Khấu, Từ nhìn thấy vậy thì như trầm xuống, biết được bọn y đã không chế được đại cục mất rồi.

Hai người bọn Phỉ Uẩn vẫn không chịu đứng lên, vừa khóc hu hu vừa thê thiết nói: "Cuốn sổ mà hôm qua vi thần hiến lên thánh thượng, chính là...".

Vũ Văn Hóa Cập cười ha hả nói: "Cuốn sổ nào? Có phải là thứ này không?".

Vừa nói, y vừa lấy từ trong người ra một vật, không ngờ chính là cuốn sổ mà Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phải mất bao công sức mới lấy về được. Lúc này thì cả Dương Quảng cũng đoán ra được ý đồ bất thiện của hai kẻ mới đến, chỉ nghe y gầm lên: "Người đâu! Bắt chúng lại cho ta!".

Một tiếng kêu thảm vang lên, chỉ thấy gã cận vệ đứng canh cửa ngõ bổ nhào xuống, máu tươi bắn tung toé, một đám người xông vào tẩm cung, dẫn đầu là mấy đại hán vận khôi giáp của tướng quân. Bọn họ đến đứng bên cạnh hai huynh đệ Vũ Văn Hóa Cập, chiếm cả nửa không gian của đại điện. Đám phi tử của Dương Quảng lập tức hoa dung thất sắc, vội vàng chạy ra phía sau ẩn nấp. Độc Cô Thịnh và mấy chục tên cận vệ nhảy lên trước, đứng chắn trước mặt Dương Quảng. Phỉ Uẩn và Ngu Thế Cơ sợ hãi đến quên cả khóc, vừa bò vừa lăn về phía sau Độc Cô Thịnh. Chỉ còn lại hai gã Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng giữa chiến tuyến, cũng may hiện giờ tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào Dương Quảng, nên không ai để mắt tới bọn gã. Độc Cô Thịnh quát lớn: "Tur Mã Đức Kham, ngươi muốn tạo phản sao? Còn không mau buông binh khí xuống!".

Tur Mã Đức Kham ngửa mặt cười dài: "Tướng sĩ ân quý, mặt tướng chỉ muốn mời thánh thượng về kinh sư mà thôi, Độc Cô tướng quân quá lời rồi!".

Dương Quảng đứng bật dậy ngắt lời y nói: "Trẫm đối với các ngươi xưa nay không bạc, tại sao hôm nay lại bức trẫm phải làm chuyện mà trẫm không muốn làm?".

Vũ Văn Hóa Cập hừ lạnh nói: "Thánh thượng bỏ bê tông miếu, tuần sát không ngừng, bên ngoài thì liên tục chinh phạt, bên trong thì xa xỉ hoang dâm vô độ, khiến tráng đinh cạn kiệt, người già yếu đuối phải sung vào quân ngũ, bách tính mất nhà mất cửa, trộm cướp liên miên, lại trọng dụng bọn gian thần, không chịu nghe lời can gián. Nếu ngài chịu xử tử lũ gian đảng, trở về kinh sư, bọn thần vẫn sẽ trung thành với thánh thượng, tiếp tục tận tâm tận lực vì triều đình".

Dương Quảng biến sắc nói: "Tạo phản thật rồi, tạo phản thật rồi. Kẻ nào chủ sử chuyện này?".

Vũ Văn Trí Cập bật kiếm đánh "choang", hét lớn: "Thiên nhân đồng nộ, hà tất cần phải có người chủ sử?".

Dương Quảng hét lớn: "Giết hết bọn chúng cho trẫm!".

Khấu Trọng kéo tay Từ Tử Lăng, vận công bay ngược ra ra ngoài. "Bình!".

Cửa sổ đã bị hai gã phá vỡ. Lúc này trong điện vang lên tiếng la hét động trời của đám phi tử, thái giám cung nga, hỗn loạn như trời sắp sập xuống vậy. Hai gã Khấu, Từ cũng rơi vào giữa trùng vây.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>